

Kako mi je Sanda Dubravčić spasila život

KRISTINA LEOVAC

Još dva dana ili najdulje pet. I konačno će moći kući. A to će značiti da je Martin Kolenc, 20-godišnji hrvatski brzoklizač na kratke staze, opet zdrav.

- Super sam, skoro kao nov - raspoloženo će simpatični Zagrepčanin dok odrađuje posljednje rehabilitacijske dane u Daruvarskim toplicama.

- Odradio sam 2,5 tjedna rehabilitacije, opet sam mobilan, spreman za led!

Priču kako je završio na rehabilitaciji ispričao je gotovo u dahu.

- Danas, kad je sve prošlo, puno je lakše prisjećati se tih crnih dana.

A počeli su u studenome prošle godine kad je otišao kod proslavljene hrvatske umjetničke klizačice, a danas vrhunske liječnice Sande Dubravčić Šimunjak na, kako je mislio, "obični pregled".

Položio sam anatomiju

- Otišao sam zbog problema s koljenom, Sanda me poslala na rendgen, a na njemu su zahvatili i dio potkoljenice. Kad su snimke došle, Sanda je vidjela da se baš na potkoljenici nalazi nešto sumnjivo i poslala me na daljnje pretrage. Psumnjala je na tumorozno tkivo, uputila me kod doktora Kolundžića, koji je isto posumnjao, a onda sam odradio CT noge, magnetsku, scintigrafiju i nakon dva tjedna pretraga kad sam se vratio kod doktora, rekao je da će obavezno trebati ići na biopsiju da uzmu uzorak.

Biopsija ga je čekala 12. prosinca, a nakon nova dva tjedna čekanja, analiza je pokazala...

- Fibrozna displazija. Otkrili su da imam nešto s čime sam u biti rođen. Laički rečeno, došlo je do "nesporazuma" i umjesto kosti, počelo je rasti vezivno tkivo na tom dijelu noge. Znači, s tim hodam cijeli život.

Nije samo hodao, Martin je s tim osvojio "brdo" brzoklizačkih medalja, nastupao na svjetskim, europskim prvenstvima, bio naš najbolji reprezentativac...

- Nitko to do sada nije primijetio. Do Sande. Da, mogu bez

Bivša klizačica, a sada doktorica Sanda Dubravčić

problema reći, Sanda mi je spasila život. Nikada se ne zna u što se to moglo pretvoriti da nije otkriveno. Možda je jedan naprema milijun da će se pretvoriti u maligno, zloćudno, ali nitko nije htio preuzimati taj rizik pa da na kraju ispadne fatalno, smrtno. Sanda je napravila stvarno čudo.

I doktor Kolundžić je rekao "obavezno moraš pod nož". - Zato što bi bilo kakav izravan udarac ili neko lagano nagnječenje mogli dovesti do puknuća cijele kosti. Zato su mi 29. prosinca izveli ekstrakciju tumora i osteosinteze, postavljanje metalne pločice.

Martin prilično barata medicinskim terminima.

- Druga godina sam kineziologije, a položio sam anatomiju - smije se.

Otkrili su da imam nešto s čime sam u biti rođen. Laički rečeno, došlo je do 'nesporazuma' i umjesto kosti, počelo je rasti vezivno tkivo na tom dijelu noge

Kaže, "nije bilo teško iščekivati rezultate pretraga jer svi su liječnici tvrdili da je tumor benignan", ali...

- Najgore mi je bilo složiti si u glavi što smijem, što ne, kako si rasporediti rješavanje ispita na fakultetu, rješavati prvo praktični dio jer ću kasnije biti nepokretan ili... Bio sam zbunjen, nisam znao što me točno čeka. U glavi mi je bila katastrofa, pogotovo jer nisam smio na treninge, a trebao sam ubrzo ići na svjetsko i europsko prvenstvo, Svjetske kupove...

Na vježbama rehabilitacije u Daruvarskim toplicama

'Vanjski' izgled Martinove noge nakon operacije i rendgenski snimak s pločicom i vijcima u kosti

Tumor mi je oteo puno treninga, ali vratit ću se jači i pokušati izboriti ZOI u Pyeongchangu

Martin je do brzog klizanja na kratke staze došao sasvim slučajno.

- Kao mali jako sam volio rolati. Na školskom igralištu u mojoj školi u Retkovcu održavao se tečaj rolanja i ja sam redovito dolazio na te tečajeve. Jedan dan me trener pozvao u klub, odgovorio sam pozitivno, time sam se bavio 4-5 godina, ništa to nije bilo previše, na nekakvoj velikoj razini, nije bilo rekreativno, ali nije baš ni profesionalno. Samo usput su mi poručili da za održavanje forme tijekom zime postojí sport koji je sličan rolanju. Brzo klizanje.

- Krajem 2008. učlanio sam se u brzoklizački klub, shvatio brzo da mi jako paše, da ima više adrenalina, više brzine, da mi je zanimljivije... Nekako je baš poseban osjećaj dok klizem. Volim

taj sport, a kako je olimpijski, odmah sam počeo kalkilirati, kao i svaki sportaš, da bih se jednog dana mogao kvalificirati na Igre. Iako, priznajem, prve tri godine u klizanju više je to bilo "moram na trening", pa bi me tata budio "ajmo na trening",

Dolaskom bugarskog trenera Ivana Pandova prije tri godine, sve se počelo mijenjati. Nevjerojatno smo napredovali. Svi.

on me nekako gurao. I mama i teta su bile velika potpora i motivacija jer ako shvate da sam spomenuo tatu, a njih ne, ovo će mi biti posljednji intervju -

PRIVATNI ALBUM

PRIVATNI ALBUM

PRIVATNI ALBUM

Uz sve to, Hrvatska je prije dva tjedna bila domaćin za nas najvećeg brzoklizačkog natjecanja ikada, turnira iz europske serije Danubia.

- Nisam se najbolje osjećao. Htio sam i ja nastupiti. Ali nekako sam prihvatio da ne mogu vratiti vrijeme. Ma, bit će, siguran sam, i sljedeće godine to natjecanje kod nas. Brzo klizanje kod nas strašno raste, buknuo je, ljudi u mom klubu Meteor se silno trude, i u Hrvatskom klizačkom savezu, kojem sam jako zahvalan što mi je priuštio ovako dobru rehabilitaciju, što je uz mene. Vjerojatno su i oni vidjeli moju veliku motivaciju i želju da se što prije vratim na led.

Trčanje po stepenicama

Liječnici su mu prognozirali povratak na led nakon tri mjeseca od operacije.

- Ja sam stao na led nakon mjesec dana - priznao je.

- Onako, samo tek toliko da stanem. Doktori su bili skeptični, ali ja mislim da je bitno kako

MOŽDA JE JEDAN NAPREMA MILIJUN DA ĆE SE PRETVORITI U MALIGNO, ALI NITKO NIJE HTIO PREUZIMATI TAJ RIZIK

se ja osjećam. Već dva tjedna nakon operacije počeo sam vježbati, raditi čučnjeve jer sam osjećao da mogu. Načelo kineziterapije je da je bol granica. Dok ne boli, možeš raditi. A mene niti jedan od tih pokreta nije bolio. U Daruvarskim toplicama imam individualni sportski plan, imam svog trenera. To je sportska rehabilitacija koja lagano prerasta u trening. U nedjelju su mi došli roditelji u posjet i kaže mama "pa ti izgledaš fantastično, trčiš po stepenicama, ovo ti je pomoglo, ovo je savršeno". Terapije traju tri sata na dan, s time da imam i dodatnih terapija, masaža, lasera, bazen, ima se što i za učiti za fakultet. A i Daruvar je zanimljiv gradić, iznimno lijep pa su i šetnje njime ugodne. Ali veselim se povratku u Zagreb. I na ledu prije svega.

Za kraj je zamolio samo jedno. - Smijem li nekoga pozdraviti? Pokušajmo - Pukanka. To je to? - To je pseudonim. Ljubav? Nije Martin htio reći. Samo se zagonetno nasmijao...

Kolenc (na čelu skupine) na treningu na Velesajmu prije operacije

smije se Martin. - Kad sam shvatio režim kako treba trenirati, kad sam shvatio svu bit profesionalnog sporta, preuzeo sam sam tu ulogu motivacije.

Motivacije koja ga je dovela do najbržeg Hrvata, rekordera, reprezentativca...

- Bio sam najbolji do prije mjesec i pol dana. Više nisam. Sada je Ivan Martinić taj. Ali vratit ću se. Drago mi je što je Ivan napredovao, imat ću jakog partnera za treninge. Možda će bahato zvučati, ali do sada se on vukao iza mene, sad ću se ja vući iza njega. Dok se ne vratim tamo

gdje sam stao u studenom. Svjestan sam da mi je tumor oteo puno treninga, ali siguran sam da ću se vratiti još jači. Sve ću dati da u rujnu budem spreman za kvalifikacije za ZOI u Pyeongchangu. Nikada nismo imali brzoklizača na Igrama.

- Dolaskom bugarskog trenera Ivana Pandova prije tri godine, sve se počelo mijenjati. Nevjerojatno smo napredovali. Svi. Bilo je jako depresivno kada nas je početkom ove sezone prestao trenirati, ali sretni smo što nam još uvijek slaže programe. I to je za nas golema pomoć. (kl)